

Nr 73

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, så ock om fortsatt giltighet av samma lag, m. m.; given Stockholms slott den 17 februari 1956.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, så ock om fortsatt giltighet av samma lag; samt
- 2) lag angående fortsatt giltighet av lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m.

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 1 § lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, så ock om fortsatt giltighet av samma lag

Härigenom förordnas, *dels* att 1 § lagen den 3 juni 1949 angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv¹, vilken jämlikt lag den 3 juni 1955 (nr 306) gäller till och med den 30 juni 1956, skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, *dels ock* att lagen i sålunda ändrat skick skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1957.

1 §.

I den mån sådant med hänsyn till utomordentliga omständigheter prövas nödigt må Konungen, på framställning av fullmäktige i riksbanken och efter hörande av bank- och fondinspektionen, förordna

a) att kassareserv, som avses i 63 § lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse, tillsammans med bankaktiebolags ineliggande kassa skall uppgå till viss bestämd kvotdel, högst femtio procent, av bolagets förbindelser med undantag av garantiförbindelser och skulder på grund av insättningar å sparkasseräkning;

b) att viss bestämd kvotdel av den summa — — — eller bankir;

c) att viss bestämd kvotdel av den under b) — — — tre månader.

Oavsett vad — — — bestämda beloppet.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Förslag

till

Lag

angående fortsatt giltighet av lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m.

Härigenom förordnas, att lagen den 7 december 1951 om räntereglering m. m., vilken jämlikt lag den 3 juni 1955 (nr 308) gäller till och med den 30 juni 1956, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1957.

¹ Senaste lydelse av 1 § se 1954. 328.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 27 ja-
nuari 1956.*

Närvarande:

Ministern för utrikes ärendena UNDEÉN, statsråden TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LINDHOLM.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, fråga om *fortsatt giltighet av lagen angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, m. m.*, samt anför därvid följande.

I en den 12 januari 1956 dagtecknad skrivelse har *fullmäktige i riksbanken* hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen *dels* att lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv måtte erhålla förlängd giltighet till och med den 30 juni 1957, *dels ock* att lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m. måtte erhålla förlängd giltighet till och med den 30 juni 1957.

Över fullmäktiges skrivelse har, efter remiss, yttranden avgivits av *fullmäktige i riksgäldskontoret, bank- och fondinspektionen* samt *Svenska bankföreningen*.

I. Lagstiftningen angående bankaktiebolagens kassareserv

Enligt 49 § 2 mom. första punkten lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse var bankaktiebolag skyldigt att i tillgångar, vilka kunde med lätthet förvandlas i penningar, redovisa kassareserv till belopp, som tillsammans med den ineliggande kassan motsvarade minst 25 procent av de förbindelser, som det ålåg bolaget att vid anfordran fullgöra.

1911 års lag har numera ersatts av lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse, vilken trätt i kraft den 1 januari 1956. Enligt 63 § första stycket nya banklagen är bankaktiebolag skyldigt att hålla en med hänsyn till rörelsens art och omfattning tillräcklig kassareserv, bestående av tillgångar som kan med lätthet förvandlas i penningar. Jämlikt andra stycket nämnda författningsrum skall kassareserven jämte den ineliggande kassan minst uppgå till belopp lika med summan av

a) tjugufem procent av de förbindelser, som det åligger bolaget att fullgöra vid anfordran eller efter uppsägning inom kortare tid än en månad, garantiförbindelser och inlåning å sparkasseräkning undantagna;

b) fyra procent av sådana bankbolagets förbindelser, som ej skall motsvaras av kassareserv enligt a), garantiförbindelser samt obligationer eller därmed jämförliga förbindelser undantagna.

Alltsedan år 1937 har särskilda bestämmelser — utöver vad i den permanenta banklagstiftningen stadgas — varit meddelade beträffande bankaktiebolags kassareserv. De nu gällande bestämmelserna i förevarande hänseende är upptagna i lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv.

Ifrågavarande lag, som trädde i kraft den 1 juli 1949, gällde ursprungligen till och med den 30 juni 1950. Lagen har därefter erhållit fortsatt giltighet, senast genom lag den 3 juni 1955 (nr 306) enligt vilken giltighetstiden utsträckts till och med den 30 juni 1956. I samband med att 1949 års lag förlängdes år 1954 vidtogs också viss ändring i bestämmelsen om maximumtalet för kassareservkvoten.

De nu gällande bestämmelserna har i huvudsak följande innehåll.

Enligt 1 § äger Konungen i den mån sådant med hänsyn till utomordentliga omständigheter prövas nödigt — på framställning av fullmäktige i riksbanken och efter hörande av bank- och fondinspektionen — förordna

a) att kassareserv, som avses i 49 § 2 mom. första punkten lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse, tillsammans med bankaktiebolags inneliggande kassa skall uppgå till viss bestämd kvotdel, högst femtio procent, av bolagets förbindelser med undantag av garantiförbindelser och skulder på grund av insättningar å sparkasseräkning;

b) att viss bestämd kvotdel av den summa av bankaktiebolags inneliggande kassa och kassareserv, som bolaget jämlikt nämnda lagrum eller, om förordnande enligt a) meddelats, jämlikt förordnandet är skyldigt att redovisa, skall utgöras av, förutom inneliggande kassa, medel innestående i riksbanken och, i händelse sådant finnes kunna medgivas, likvida avista tillgodohavanden hos utländsk bank eller bankir;

c) att viss bestämd kvotdel av den under b) angivna summan skall utgöras av medel innestående i riksbanken samt att, om bankaktiebolags i riksbanken innestående medel icke uppgår till sålunda föreskrivet belopp, bolaget skall till riksbanken gälda ränta å underskottet, beräknat enligt av Konungen angivna grunder, efter en räntesats som fastställs av riksbanken, dock högst en procent över riksbankens lägsta diskonto vid diskontering av växlar på högst tre månader.

Oavsett vad som föreskrivits vid förordnande enligt a) skall kassareserven utgöra lägst det i lagen om bankrörelse bestämda beloppet.

I 2 § stadgas, att förordnande enligt 1 § må meddelas beträffande samtliga bankaktiebolag eller sådana, vilkas egna fonder uppgår till visst angivet belopp, och att de bankaktiebolag, som förordnandet omfattar, må efter

storleken av egna fonder uppdelas i grupper, för vilka olika kvotdelar fastställles.

Enligt 3 § må Konungen, efter hörande av fullmäktige i riksbanken samt bank- och fondinspektionen, beträffande visst bankaktiebolag medgiva sådan avvikelse från meddelat förordnande, som med hänsyn till de för bolaget föreliggande särskilda omständigheterna prövas erforderlig.

Av Konungen jämlikt lagen meddelat förordnande må ej äga tillämpning längre än lagen äger giltighet.

Beträffande den i 1 § gjorda hänvisningen till 49 § i 1911 års banklag må erinras om att denna hänvisning nu i stället avser kassareservbestämmelsen i nya banklagen (jfr 3 § lagen den 31 mars 1955 (nr 184) angående införande av nya lagen om bankrörelse).

Bestämmelser enligt 1949 års lag har av Kungl. Maj:t meddelats dels för tiden den 1 oktober 1950—den 30 juni 1951 i kungörelsen den 10 augusti 1950 (nr 483), dels ock, med upphävande av nyssnämnda kungörelse, för tiden den 1 juni 1951—den 30 juni 1952 i kungörelsen den 18 maj 1951 (nr 253). Efter därom av fullmäktige i riksbanken gjord framställning upphävdes sistnämnda kungörelse genom kungörelsen den 8 februari 1952 (nr 32) med verkan från och med samma dag.

I sin förenämnda skrivelse har *fullmäktige i riksbanken* erinrat om att fullmäktige i olika tidigare sammanhang uttalat, att riksbankens erfarenheter från tillämpningen av den penningpolitiska kassareservlagstiftningen kunde ge anledning till en översyn av 1949 års lag. Inom riksbanken har påbörjats vissa förberedande undersökningar rörande en ny särskild kassareservlagstiftning. Arbetet därmed har dock icke framskridit så långt, att något författningsförslag kan komma att framläggas för 1956 års riksdag. I avvaktan på resultatet av utredningarna finner fullmäktige det erforderligt, att 1949 års lag bibehålles i beredskapssyfte och föreslår därför att lagen erhåller förlängd giltighet under förslagsvis ett år.

Enligt ett vid bankofullmäktiges skrivelse fogat protokollsutdrag har *herr Kristensson i Osby* anmält reservation mot fullmäktiges beslut och anfört.

Beträffande förlängning av lagen om rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolagens kassareserver vidhåller jag den uppfattning som jag tillkännagav när frågan om den nu gällande lagstiftningen i ämnet senast behandlades i fullmäktige, nämligen den 2 december 1954. Jag anser nämligen fortfarande att det skulle vara tillräckligt att relationstalet mellan kassareserv och täckningspliktiga förbindelser sattes till högst 35 %. En beredskapslag bör icke erhålla större räckvidd än som är nödvändigt och man bör vid frågans bedömande ta hänsyn till att även andra penningpolitiska medel äro tillgängliga för riksbanken.

Bankofullmäktiges framställning tillstyrkes av *fullmäktige i riksgäldskontoret*, som betonar den berörda lagstiftningens betydelse ur beredskaps-synpunkt.

Ej heller bank- och fondinspektionen har något att erinra mot den av bankfullmäktige föreslagna förlängningen av 1949 års lag. Inspektionen påpekar att hänvisningen till 1911 års banklag i 1 § under a) synes böra ändras till att avse 63 § i nya banklagen.

Svenska bankföreningen avstyrker att lagen erhåller förlängd giltighet i oförändrat skick. Bankföreningen erinrar om den år 1954 vidtagna höjningen från 25 till 50 procent av maximitalet för kassareservkvoten. Föreningen påpekar att den ansett nämnda skärpning opåkallad och åberopar nu de därvid utvecklade skälen.

Departementschefen. Den nya banklagens kassareservregler är — på samma sätt som fallet var beträffande kassareservreglerna i 1911 års lag — endast inriktade på att skydda bankernas likviditet. Vid tillkomsten av nya banklagen förutsattes att i den mån penningpolitiskt motiverade kassareservregler är erforderliga, bestämmelser härom liksom hittills skulle meddelas i särskild författning. I proposition nr 3 till 1955 års riksdag, varigenom riksdagen förelades förslag till ny banklag, uttalade dåvarande chefen för finansdepartementet att det torde få betraktas som tveksamt huruvida en penningpolitisk beredskapslagstiftning på detta område i fortsättningen borde få samma konstruktion som i 1949 års lag angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv. En omprövning av principerna för denna lagstiftning torde, framhölls det vidare, med hänsyn härtill icke kunna anses opåkallad.

I den nu föreliggande framställningen från bankfullmäktige har fullmäktige meddelat att inom riksbanken påbörjats vissa förberedande undersökningar rörande en ny särskild kassareservlagstiftning. Arbetet härmed har dock icke framskridit så långt, att något författningsförslag kan föreläggas årets riksdag. Under sådana förhållanden och då det i princip torde råda enighet om att en beredskapslagstiftning på förevarande område är uödvändig biträder jag förslaget, att 1949 års lag förlänas fortsatt giltighet under ytterligare ett år eller alltså till och med den 30 juni 1957.

Under remissbehandlingen har av bankföreningen yrkats att maximitalet för kassareservkvoten, som 1954 höjdes från 25 till 50 procent, måtte nedsättas. Yrkande av enahanda innebörd förelåg, då frågan om en förlängning av 1949 års lag prövades vid 1955 års riksdag. Yrkandet avvisades emellertid, då den lägre likviditetskvoten icke vore tillräcklig om man med lagen ville även för de betydelsefullaste bankerna nå en verkan motsvarande den som ernåtts med de tidigare överenskommelserna mellan riksbanken och affärsbankerna om en restriktiv kreditgivning. Någon anledning att nu intaga en annan ståndpunkt föreligger icke. Maximitalet för kassareservkvoten bör sålunda enligt min mening bibehållas vid 50 procent.

På sätt bank- och fondinspektionen föreslagit bör den formella ändringen vidtagas i 1 §, att hänvisningen till kassareservreglerna i 1911 års banklag ändras till att i stället avse motsvarande regler i nya banklagen.

II. Lagstiftningen om räntereglering

Hösten 1951 infördes lagstiftning som syftar till att möjliggöra bl. a. en reglering av räntan vid in- och utlåning av penningar. Bestämmelserna är upptagna i lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m. Lagen, som ursprungligen gällde till och med den 30 juni 1953, har därefter erhållit fortsatt giltighet, senast genom lag den 3 juni 1955 (nr 308), enligt vilken giltighetstiden utsträckts till och med den 30 juni 1956. Ränteregleringslagen, som har karaktär av fullmaktslag, har hittills icke tagits i anspråk.

Beträffande lagens närmare innehåll må följande här nämnas.

Enligt den inledande bestämmelsen i 1 § erfordras för att lagens huvudbestämmelser skall träda i tillämpning att Konungen på framställning av fullmäktige i riksbanken därom meddelat särskilt förordnande. Sådant förordnande må meddelas i den mån så prövas oundgängligen nödigt för att uppnå det mål, som fastställts för riksbankens penningpolitiska verksamhet.

Enligt 4 § äger riksbanken föreskriva viss *anmälningsskyldighet* för den som yrkesmässigt driver utlåning av penningar. Anmälningsskyldigheten omfattar tillämpade räntesatser och övriga villkor samt planerade ränteändringar.

Bestämmelser angående *räntestopp* meddelas i 5 §. Sålunda äger riksbanken föreskriva, att den som utlånar penningar icke må utan tillstånd av myndighet som Konungen bestämmer tillämpa högre ränta vid viss utlåning eller, om jämväl inlåning av penningar sker från allmänheten på räkning som av bank allmänneligen begagnas, lägre ränta vid viss sådan inlåning än den, som han tillämpade å dag som i föreskriften angives, eller, om han då icke i jämförbar form utlånade eller inlånade penningar, den ränta, som den angivna dagen var att anse som gängse eller som han före nämnda dag senast tillämpat. Föreskrift om räntestopp meddelas att gälla för viss tid, högst sex månader. Då skäl därtill finnes må räntestoppet förlängas, varje gång för högst sex månader. Har räntestopp föreskrivits beträffande viss ut- eller inlåning, äger riksbanken då så prövas skäligt förordna om sänkning av utlåningsräntan eller höjning av inlåningsräntan. Sådant förordnande må jämväl meddelas beträffande allenast viss person eller visst företag. Förordnande gäller under den tid räntestoppet är gällande.

I 6 § stadgas, att riksbanken äger fastställa viss högsta ränta vid viss utlåning (*maximiränta*) eller viss lägsta ränta vid viss inlåning av penningar från allmänheten på räkning som av bank allmänneligen begagnas (*minimiränta*). Maximiränta må ej överskridas och minimiränta ej underskridas med mindre myndighet som Konungen bestämmer givet tillstånd därtill. För föreskrift om maximi- och minimiränta gäller samma tidsbegränsning som för räntestopp.

De nu återgivna bestämmelserna kompletteras med ett stadgande i 2 § att med ränta skall likställas varje annan gottgörelse som utgör vederlag vid

lån av penningar. Vidare gäller enligt 3 §, att lagens föreskrifter ej har avseende å ränta, för vars beräkning eller fastställande gäller särskilda bestämmelser, givna i allmän författning eller eljest meddelade av Konungen.

Enligt 7 § äger riksbanken föreskriva, att obligationer, förlagsbevis och likartade skuldförbindelser ej må utgivas utan tillstånd av riksbanken. Ett undantag utgör därvid skuldebrev, som utgives av riksgäldskontoret.

I 8 § lämnas vissa bestämmelser om tillsyn över efterlevnaden av föreskrifter som lämnas med stöd av lagen. 9 och 10 §§ upptager ansvarsbestämmelser m. m. I 11—13 §§ meddelas vissa processuella föreskrifter. Jämlikt 14 § slutligen äger Konungen meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för lagens tillämpning.

Närmare bestämmelser angående tillämpningen av lagen om räntereglering m. m. har av Kungl. Maj:t meddelats genom kungörelse den 7 december 1951 (nr 768). Denna kungörelse, som ursprungligen i likhet med ränteregleringslagen gällde till och med den 30 juni 1953, har senast genom kungörelse den 3 juni 1955 (nr 309) erhållit förlängd giltighet till utgången av juni 1956. 1951 års kungörelse innehåller bl. a. bestämmelser att vissa frågor avseende tillämpningen av ränteregleringslagen skall handläggas av en särskild nämnd, räntenämnden. Närmare föreskrifter om räntenämndens verksamhet m. m. är meddelade i instruktionen den 7 december 1951 (nr 769) för räntenämnden.

I sin förenämnda skrivelse har *bankofullmäktige* — under erinran att giltighetstiden för ränteregleringslagen utlöper den 30 juni 1956 — förordnat, att lagen i beredskapssyfte ges förlängd giltighet, förslagsvis under ett år.

Enligt det skrivelsen bifogade protokollsutdraget hade *herr Kristensson i Osby* anmält reservation mot fullmäktiges beslut och yrkat avslag på förslaget om förlängning av ränteregleringslagen.

Bankofullmäktiges framställning tillstyrkes av *fullmäktige i riksgäldskontoret* med betonande särskilt av ifrågavarande lagstiftnings beredskapskaraktär.

Bank- och fondinspektionen vill icke motsätta sig att ifrågavarande lagstiftning ges förlängd giltighet i enlighet med bankofullmäktiges förslag.

Svenska bankföreningen avstyrker förslaget.

Departementschefen. Giltighetstiden för ränteregleringslagen utgår den 30 juni 1956. I sin tidigare omnämnda framställning har fullmäktige i riksbanken hemställt, att lagen måtte ges förlängd giltighet, förslagsvis för tiden till och med den 30 juni 1957. Fullmäktige har som skäl härför anfört, att lagen borde bibehållas i beredskapssyfte. Jag delar denna uppfattning. Jag tillstyrker sålunda att ränteregleringslagen ges förlängd giltighet under ytterligare ett år eller sålunda till utgången av juni månad 1957.

III. Departementschefens hemställan

I enlighet med vad i det föregående anförts har inom finansdepartementet upprättats förslag till

1) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, så ock om fortsatt giltighet av samma lag; samt

2) lag angående fortsatt giltighet av lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över nämnda författningsförslag — vilka såsom *Bilaga*¹ torde få fogas vid statsrådsprotokollet för denna dag — måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Harald Häggquist

¹ Bilagan, som är likalydande med de vid propositionen fogade lagförslagen, har här utslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 10 februari 1956.

Närvarande:

justitieråden LECH,
REGNER,
LIND,
regeringsrådet LORICHS.

Enligt lagrådet den 8 februari 1956 tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 27 januari 1956, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till

- 1) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, så ock om fortsatt giltighet av samma lag; samt
- 2) lag angående fortsatt giltighet av lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m.

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av byråchefen i finansdepartementet C. V. Åbjörnsson.

Lagrådet yttrade:

Det under 1) omförmälda lagförslaget lämnas utan erinran.

Vad beträffar det under 2) omförmälda lagförslaget har lagrådet förut i utlåtande den 31 januari 1955 över ett då föreliggande lagförslag, avseende förlängning av ränteregleringslagens giltighetstid fram till den 1 juli 1956, under hänvisning till vad i vissa tidigare lagrådsutlåtanden anförts avstyrkt sagda förlängning. Lagrådet har icke funnit anledning att frångå den uppfattning som lagrådet då lät komma till synes och avstyrker förty det nu remitterade förslaget om ytterligare förlängning av ränteregleringslagen.

Ur protokollet:
Sverker Jonson

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17 februari 1956.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, lagrådets den 10 februari 1956 avgivna utlåtande över de den 27 januari 1956 till lagrådet remitterade förslagen till

1) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 3 juni 1949 (nr 314) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv, så ock om fortsatt giltighet av samma lag; samt

2) lag angående fortsatt giltighet av lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m.

Föredragande departementschefen anför följande.

Det under 1) upptagna lagförslaget har icke blivit föremål för erinran från lagrådets sida.

Med åberopande av att lagrådet förut i utlåtande den 31 januari 1955 avstyrkte ett då föreliggande lagförslag avseende förlängning av ränteregleringslagens giltighetstid fram till den 1 juli 1956, har lagrådet avstyrkt jämväl det nu remitterade förslaget om ytterligare förlängning av samma lag. Då några nya synpunkter nu icke framförts, inskränker jag mig till att hänvisa till vad jag anförde vid min anmälan av ärendet den 27 januari i år. Jag vidhåller min där uttalade uppfattning, att denna lagstiftning bör bibehållas i beredskapssyfte.

Föredragande departementschefen hemställer härefter att förslagen måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen för antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Sven Brodén